

DAMEN TANGO

MARGARITA MONTIMORE

VIATA
COMPLICATA

A
LUI
NONA

LOCKHART

Traducere din limba engleză de
ADRIANA VOICU

NEMIRA

„Timpul le vindecă pe toate. Dar dacă tocmai timpul este boala?“

WIM WENDERS și PETER HANDKE, *Der Himmel über Berlin/Cerul
deasupra Berlinului*

PROLOG

Oona încetase de ani buni să mai aibă încredere în oglindă. La urma urmei, ea nu spunea decât o fărâmbă din poveste.

„Asta nu sunt eu. Eu nu sunt femeia asta.“

Da, oglinda arăta trecerea timpului, dar puneă în umbră adevărată călătorie făcută de inima ei. Fața plină de riduri, kilogramele în plus, părul vopsit pentru a ascunde firele cărunte... În fiecare an corpul era al ei, dar mintea nu era în armonie cu înfățișarea. Se străduia mereu să recupereze, încerca să rearanjeze fragmentele învâlmășite ale vieții ei complicate.

Nu era vina nimănui că dăduse nas în nas cu viitorul prea devreme. Ar fi trebuit să mai treacă zeci de ani până să poarte această rochie de înmormântare.

Oona și-a trecut lanțul colierului printre degete și roțițele de aur din mecanismul pandantivului au scânteiat în lumina soarelui.

La început, anii pierduți erau un chin, pierderea bruscă, de nesuportat. Și când i se înapoia timpul răpit, acesta era de fiecare dată rearanjat. Mereu i se lua altceva. Sau altcineva. Dar viața avea un sistem al ei de contrabalansare, iar perioadele rele erau temperate de întâmplări norocoase. Chiar și în această zi apăsătoare, delicii ascunse așteptau să compenseze suferința. Trebuia doar să aibă răbdare, să rămână deschisă.

Pentru Oona, pendulul putea oscila în orice direcție; anul viitor, fața din oglindă ar putea fi mai bătrână sau mai tânără. Era versiunea cea mai apropiată a nemuririi pe care și-o putea imagina, o ruletă existențială, deși roata avea să înceteze, în cele din urmă, să se mai învârtă.

„Am să-i văd din nou pe toți. În cele din urmă. Și am să-i pierd pe toți. Din nou.“

Încerca să accepte verdictul actual al oglinzii, să se privească așa cum era aici și acum. Să *fie* aici, acum. Dar astăzi, când pierderea suferită era îngrozitoare și amenința să o înghită cu totul, și-a îngăduit să evadeze din acest moment și să deruleze filmul înapoi, la o secvență mai luminoasă. Rochia ei ștersă a fost înlocuită de una cu paiete. Dormitorul ei a devenit un subsol îmbrăcat în oglinzi. O încăpere inundată de muzică, de culoare și lumină. O dragoste ca o supernovă. O petrecere fără pereche.

„Încă pot îndrepta lucrurile.“

Într-o bună zi avea să reînnoade firul și să se întoarcă la petrecerea aceea. Nu va fi o a doua șansă, doar o continuare a ceva întrerupt. Nu se știe când se va întâmpla.

Într-o bună zi.

— Ești gata?

PARTEA ÎNTÂI

„THE PARTY'S OVER“¹

1982: 18/18

¹ „The Party's Over“ – melodie lansată de Nat King Cole în 1957 (n. red.).

Petrecerea se derula parcă după un scenariu de film: pahare din plastic și sticle de bere se înclinau într-un ritm sincopat; grupuri de oaspeți clătinau din cap și dansau pe o coloană sonoră new wave, ca și când podeaua ar fi fost o trambulină uriașă, o panglică formată din râsete amețite de băutura, care flutura dintr-un capăt în celălalt al camerei. Poate că era doar un subsol din Brooklyn, cu pereții îmbrăcați în oglinzi și mochetă cafenie, dar în seara aceea pentru ei era Studio 54, era Palladium, era Danceteria. Un grup de numai cincizeci de persoane (dar producând zgomotul și având energia câtorva sute, majoritatea studenți aflați în vacanța de iarnă) venite să sărbătorească revelionul și aniversarea vârstei de nouăsprezece ani a lui Oona Lockhart. Și care își făcuseră apariția în stil mare: piele și volane, paiete și plasă, țesăturile modeste lepădate în favoarea unora care luceau, sclipeau, explodau în culori țipătoare. Ținutele cochetau cu moda glam, goth, new wave și punk, chiar dacă cei care le purtau refuzau să fie etichetați ca aparținând unui singur curent.

În colț, Oona stătea în genunchi lângă combina stereo, căutând într-o ladă de discuri. S-a oprit să-și verifice ceasul, un cadou de aniversare de la iubitul ei, Dale. Nu avea secundar, dând astfel iluzia că timpul se mișcă încet, chiar oprindu-se la răstimpuri. O singură linie diagonală neagră tăia în două fața argintie punctată cu mici

stele negre: 21.15. În mai puțin de trei ore vor intra în anul 1983 și ea va fi cu un an mai în vârstă.

S-a ridicat cu un disc în fiecare mână, în timp ce spre ea s-a îndreptat Dale, înalt și cu ochii umbriți de pleoapele grele, care-i puneau în evidență tenul auriu moștenit de la mama lui braziliancă, părul inelat pieptănat spre spate și dat cu gel la tâmpile. Văzându-l, a început să respire precipitat.

— Bună, frumoaso. Ce ai acolo? a întrebat el, arătând spre discuri.

— Nu mă pot hotărî pe care să-l pun în continuare. Yaz sau Talk Talk?

Cu umerii încordați, ridica și cobora discurile de parcă le-ar fi cântărit.

— N-am văzut niciodată pe cineva să ia așa în serios alegerea unui disc. E de-a dreptul adorabil.

A sărutat-o scurt pe obraz.

— Ce-ar fi să fac eu pe DJ-ul mai departe și tu să te duci să dansezi? O să le pun pe amândouă.

L-a lăsat să-i ia discurile, dar umerii i-au rămas încordați.

— Bine. Trebuie doar să mai aduc de sus niște șervețele și gheață.

— Mă ocup eu și de asta. Singura ta treabă este să te bucuri de petrecere.

I-a făcut cu ochiul, dezmințind tonul sever.

Dintr-odată, la etajul de deasupra s-a auzit o bufnitură îndesată, urmată de zgomot de sticlă spartă. Toți s-au oprit din dans și s-au uitat spre tavan. Era oare un intrus zgomotos? Ceva aruncat pe fereastră? Oona și Dale s-au repezit la baza scării.

— Stai aici, mă duc eu să văd ce este, i-a poruncit Dale.

— Vin și eu cu tine.

A spus-o cu o fermitate forțată, invadată de senzația glacială că se prăbușește. „Doamne, să nu se întâmple din nou!”

Dale s-a oprit pe scări, întorcându-se spre ea.

— Sunt sigur că nu e nimic. Dar dacă asta te face să te simți mai bine, o să-l caut pe Corey, să controlăm împreună.

— L-am găsit, a zis Oona arătând peste umărul lui.

Sus, în capul scării, silueta slăbănoagă al lui Corey era îndoită de spaimă; țepii negri ai pieptănăturii lui inspirate de cununa Statuiei Libertății îi aruncau pe față umbre geometrice.

— Frate, îmi pare tare rău. Le arătam câteva mișcări de dans fetelor ăstora și m-am împiedicat de covor. Am căzut peste măsuta ta de cafea și... s-a spart. N-a pățit nimeni nimic, sunt eu idiot. Curăț mizeria și o să cumpăr o mäsută nouă. Promit.

În spatele lui Corey se tupilau două mignone rimelate la greu și îmbrăcate în rochii de lame, ca metalul lichid.

Dale a urcat tropăind restul treptelor. Respirația lentă și reținută îi umfla pieptul; în vremea asta, Oona s-a strecurat pe urmele lui și i-a atins spatele. În cele din urmă, el a oftat și a spus:

— Ei, nu-i o petrecere adevărată până nu se sparge ceva, nu?

S-a tras într-o parte, făcându-le semn lui Corey și fetelor să treacă.

— Curăț eu. Tu doar ai grijă să nu mai spargi și altceva.

Cei trei au coborât spășiți scările, iar Oona l-a urmat pe Dale în bucătărie.

El luat o mătură și un fâraș și a mormăit:

— Nu se cuvine ca oaspetele de onoare să se ocupe de curățenie.

Rezolv eu cu mizeria.

— Lasă-mă să te ajut. Abia dacă te-am văzut de când a început petrecerea.

Oona a scos un sac de gunoi de sub chiuvetă.

— Știu, a răspuns Dale, înmuiat de amabilitatea ei.

Și-a coborât vocea până la o șoaptă răgușită.

— Tot e bine că ne-am văzut suficient un pic mai devreme.

Au răs încet, complice.

— Cred că, la un moment dat, a văzut suficient și poștașul.

S-a înclinat spre Dale și și-a frecat nasul de gâtul lui, inspirând parfumul proaspăt de Drakkar Noir și de gel de păr Dep.

— Așa ne trebuie dacă nu tragem draperiile.

— Și asta e mai puțin jenant decât când a intrat mama ta peste noi săptămâna trecută, a completat Dale.

— Aa, a devenit și mai jenant după ce ai plecat.

Oona a tresărit amintindu-și.

— De îndată ce s-a asigurat că iau în continuare anticoncepționale, s-a oferit să-mi împrumute manualul *The Joy of Sex*.

— Demential!

Hohotul strașnic de râs l-a făcut să-și dea capul pe spate.

Oricât ar fi vrut să i se alăture, nu a izbutit decât să schițeze un zâmbet.

Faptul că avea o mamă fără prejudecăți prezenta unele avantaje, dar Oona ar fi preferat mai multe opreliști. Tatăl ei, bancher de profesie, i le stabilise până la vârsta de unsprezece ani (sarcini gospodărești săptămânale, planuri de studiu, timp limitat la televizor), dar, după moartea lui, a trebuit să-și impună singură anumite reguli. Ceea ce a lăsat-o pe mama ei, stewardesă devenită agent de turism, să preia rolul de prietenă, mai degrabă decât de părinte. Ea o tachina adesea pe Oona că ia lucrurile prea în serios, fie că era vorba despre cursurile de la facultate, despre repetițiile cu trupa sau chiar despre relația ei cu Dale, îndemnându-și fiica să fie, măcar din când în când, tânără și frivolă. De parcă era imposibil să iei în serios un lucru și, în același timp, să-ți faci plăcere. De parcă să fii tânăr însemna să fii un zăpăcit.

— Am o idee, a spus Dale, lăsând să cadă cu zgomot mătura și fârașul.

Plimbându-și mâna peste solzii rochiei ei cu paiete, i-a tras fermoarul în jos câțiva centimetri și a murmurat:

— Ce-ar fi să mergem sus?

I-a sărutat umărul gol și și-a strecurat degetele pe sub tivul rochiei ei, până sus pe coapsă.

— Am putea să stăm întinși sub stele...

„Stelele“ despre care vorbea erau înăuntru, pe tavanul dormitorului lui împânzit de cabluri și de fire de telefon pe care le adunase din magazinul de electronice al tatălui său și le stropise cu vopsea fosforescentă, creând un efect cosmic tridimensional. Prima dată când văzuse acel tavan, Oona scosese o exclamație de mirare; și acum, după doi ani, încă i se părea uimitor. Fără a mai vorbi de bărbatul ale cărui sărutări coborau tot mai jos pe gât.

— Sună ispititor, dar ar fi nepoliticos față de ceilalți.

Vrând-nevrând, a oprit mâna care îi urca mai departe pe coapsă.

— Prinsă cum sunt între școală și trupă, de o grămadă de vreme nu v-am văzut decât pe tine, pe Corey și pe Wayne.

— Am văzut o grămadă de lume la clubul CBGB acum câteva săptămâni.

— Da, dar eram atât de ocupați cu recitalul de sărbători și întâlnirea cu managerul celor de la Factory Twelve, încât abia dacă am apucat să vorbim cu prietenii noștri.

— Ținând cont de ce a ieșit din asta, nu cred că i-a deranjat. Știi ce ar însemna un astfel de turneu pentru trupa noastră? După ce i-au însoțit pe Pretenders în turnee, cântând în deschidere, Factory Twelve au semnat cu Chrysalis și primul lor single tocmai a ajuns în Top 40.

— Dar nu se compară totuși cu Pretenders. Adică, nu este ca și cum o să ajungem și noi să concertăm pe stadioane.

— Corect...

A rostit cuvântul făcând un pas înapoi și ridicând din sprâncene.

— Dar noi nu am cântat niciodată pentru mai mult de câteva sute de oameni; nici măcar nu am depășit granița zonei metropolitane. Iar Factory Twelve încă pot deveni mari de tot. Șansa de

a cânta în deschiderea turneului lor de primăvară este una cu care majoritatea trupelor nu se întâlnesc niciodată. Credeam că ești încântată.

— Sunt. Doar că... nu sunt...

Se silea să nu se bălbâie.

— Sunt entuziasmată, dar și puțin speriată. Să vizitezi orașe noi, să cânti în locuri mai mari...

— Nu e numai asta, a spus el, dând din cap atotștiutor. Nu trebuie să te ascunzi de mine, să știi.

A simțit un gol în stomac. *Dale știa?*

— Ce anume ascund de tine?

— Ești încă zdruncinată de jaful de după petrecerea lui Wayne. Am văzut cum ai tresărit la zgomotul de sticlă spartă de mai de vreme. Ai crezut că e un hoț. Și te îngrijorează turneul, te temi că s-ar putea să se întâmple iar ceva rău.

— Aa!

A inundat-o un val de ușurare, ca jetul unui robinet deschis la maximum.

— Ce să zic, chiar a fost îngrozitor.

Se întâmplase cu o lună în urmă, în metrourile cu care se întorceau din Bensonhurst. La început răsese văzându-l pe bărbatul care se apropia de ei, pentru că purta ochelari de înot. Dar s-a oprit din răs când acesta a scos un șis.

Dale a tras-o mai aproape de el și a șoptit, coborând vocea cu câteva note:

— Ascultă-mă, nu ți s-ar fi întâmplat nimic. Eram gata să fac orice ca să te apăr. Să încasez o lovitură de cuțit, un glonț, orice.

— Slavă Domnului că nu a vrut decât banii.

Ea s-a înfiorat, amintindu-și cum rămăsese încremenită și cum trebuise Dale s-o caute în buzunarul hainei ca să-i scoată portofelul și să-l predea atacatorului cu ochelari caraghioși.

— Și ce bine că nu purtam ceasul în noaptea aia!

— Nu ți se va întâmpla nimic rău în turneu. Cât timp ești cu mine, ești în siguranță.

Promisiunea i se citea și în privirea neclintită, și în linia fermă a maxilarului.

— Știu.

A răspuns cu vocea sugrumată, auzindu-i vehemența.

— Nu trebuie să încasezi un glonț ca să mi-o demonstrezi.

Și-a plimbat un deget peste nasul lui coroiat.

— Sunt gata să încasez și o lovitură de ciocan, dacă vrei să mi-l îndrepti.

Cu toată atitudinea lui în general nonșalantă, nasul era singura parte a corpului de care se simțea jenat.

— Șș! Sunt înnebunită după nasul tău. Și nu doar din cauza a ceea ce se spune despre nasurile mari.

Și-a trecut mâna peste catarama curelei lui, dornică s-o lase să alunece mai jos, dar s-a oprit; ar fi fost prea ușor să piardă noțiunea timpului.

— Hai să ne ocupăm de mizeria asta. Dar, mai întâi, capăt puțin ajutor?

Dându-și părul lung și castaniu peste umăr, și-a oferit spatele dezgolit pentru ca el să-i poată închide fermoarul rochiei.

— Crezi că ar fi trebuit să facem o repetiție mai lungă înainte? Știu că în seara asta cântăm doar pentru prieteni, dar tot vreau să fac impresie bună.

Odată, după un recital, auzise pe cineva spunând că e „bunuță, dar nu chiar noua Joan Jett”. Oona nu îi prea dădea dreptate: dacă i s-ar da șansa, ar putea fi mai bună la chitară decât la clape, iar pe partea de voce stătea la fel de bine ca Dale, dar acel comentariu îi rămăsese în minte.

Când s-a întors cu fața spre el și și-a terminat de aranjat rochia, Dale a scos un mic fluierat.

— Doamne, arăți trăsnet! Nici n-ai idee.